

Sr. Jaume Vidal
Director de la revista *Temps Moderns*
Palma.

Havent aparegut en la publicació mensual "Tempus Moderns" que vostè dirigeix i corresponent al passat mes d'octubre, l'article titulat "Les coses clares", del qual n'és vostè l'autor i en el qual es vessen fets que m'al·ludeixen i que considero inexactes i la divulgació dels quals pot causar-me perjudici, interesso, d'acord amb allò que estableix la **Llei Orgànica de Dret de Rectificació de 26 de març de 1984**, la publicació, en el pròxim número mensual de la revista, del següent escrit de rectificació:

Sembla que el senyor Jaume Vidal, director de la revista local de cinema *Temps Moderns*, i empleat de la Fundació de la Caixa d'Estalvis "Sa Nostra" que l'edita, juga a deixar les coses ben fosques i ben al contrari del títol amb el qual encapçala el seu article aparegut en el número corresponent al passat mes d'octubre en aquesta mateixa publicació i en el diari *Última Hora*, a la secció "Tribuna".

Mogut per un inabastable i més que admirable afany, s'ha vist en l'obligació de convertir-se en el guardià, no de la civada, sinó del bon nom de l'entitat en la qual treballa, inventant-se un atacant passiu, jo mateix, que sembla que he comès l'imperdonable pecat de no respondre de manera adient i feaent a una de les múltiples preguntes amb les quals una assenyada i futura periodista en règim de pràctiques en el citat diari *Última Hora*, va dirigir encertadament l'entrevista que vàrem mantenir sobre el documental cinematogràfic dedicat a la figura del peoner del Cinema a les Illes Balears, don Josep Truyol i Otero, per a compondre, com va fer amb prou capacitat i professionalitat, un reportatge i no un article, com s'entossudeix en qualificar-lo el Sr. Jaume Vidal, publicat el passat mes d'agost.

Ja és simptomàtic i fosc que el Sr. Jaume Vidal, que dirigeix aquesta revista, confongui gèneres periodístics tan distints. Tothom en el món de la premsa sap perfectament les notables diferències que hi ha entre el gènere del reportatge i de l'article. Ell, en canvi, no, i considera una i altra vegada al llarg del seu escandalitzat clam, que el bon reportatge elaborat, és un article i per tant, armat de santa paciència, ha deixat passar "més de dues setmanes" a l'espera de què jo rectificués, el què? Ah! Segons sembla ha esperat inútilment que jo "rectifiqués" allò que ni tan sols constava en el reportatge: és a dir, la participació de la Fundació "Sa Nostra" en el finançament del documental. Ben cert és, no

constava per un simple oblit meu, pecat d'omissió i absolutament imperdonable, a judici del Sr. Jaume Vidal, probablement el més fel treballador que la tal Fundació té a l'actualitat.

La veritat és que, com reflecteix el reportatge publicat, i jo repeteixo ara, es tractava de donar a conèixer la producció cinematogràfica citada que vol divulgar la figura d'una personalitat gairebé oblidada de la nostra Cultura. D'això es tractava i sobre això va consistir la conversa mantinguda amb l'autora del treball periodístic i a iniciativa seva.

Com una pregunta més, i més que lògica, se'm va demanar si s'havia contactat amb ajut econòmic públic i jo vaig citar les dues institucions que bàsicament ens havien aportat el finançament: la Conselleria de Cultura del Consell de Mallorca i l'Institut d'Estudis Balearics. No vaig especificar que l'intermediari de la primera, era la citada Fundació "Sa Nostra". És cert! No se'm va ocórrer en aquell moment citar l'entitat. Un oblit, un desastre, segons sembla! Però tampoc vaig citar que gràcies als bons oficis del nét de Josep Truyol i Otero, el mateix Josep Truyol esmentat a l'article del Sr. Vidal, vàrem aconseguir una substancial ajuda d'una empresa privada en forma de cedir-nos un local per a usar com a set de rodatge. Tampoc vaig citar que gràcies a l'entusiasme del company Vicenç Matas, també co-autor del film, es va poder disposar de les seves càmeres i d'altre material de rodatge, focus, tripodes, etc, a més d'uns magnífics aparells fotogràfics d'època. No vaig citar altres diversos ajuts desinteressats, perquè no es tractava de convertir-me en un relator dels títols de crèdit del film, on sí consten els nombrosos agraïments i al final dels quals apareix, en format més que gran, el logo de la Fundació "Sa Nostra", (al Sr. Jaume Vidal, en el seu dia, no li va semblar prou ben elaborat aquest logo).

Gràcies a l'inefable article del Sr. Vidal he reparat també, a més del reconegut i imperdonable oblit, que em vaig equivocar, en sis, set, vuit dies! a l'hora d'indicar la data en la qual férem la pre-estrena del documental. Jo vaig dir, probablement, que va ser el passat mes de maig, i en canvi va ser el 25 d'abril, segons puntualitza ell. Vaja! Aquesta errada meva, li ha dut al Sr. Jaume Vidal a elaborar un dels "capítols", com diu ell mateix, (més bé un paràgraf), amb els quals divideix la seva proclama "informadora" i indignada, i a considerar que no sap on vaig jo amb "aquestes confusions".

Ell, segurament mogut pel seu entrançable zel, considera que la pre-estrena no va ser tal, que va ser una estrena en tota regla i solemnitat. La resta dels autors, en canvi, convenim que la versió projectada, (que per cert, va patir uns encara ara inexplicats errors de projecció, a més d'un munt d'incompliments de promeses prèvies del Sr. Jaume Vidal), no era la versió definitiva, en sentit que podíem millorar-la,

com s'està fent ara mateix, una pràctica més que habitual en els usos de la post-producció fílmica.

Per consideració a l'autor de l'article, deixo voluntàriament de comentar la seva afirmació: "si va aconseguir-se projectar la pel·lícula va ser per la insistència de la directora del Centre de Cultura i l'exigència de compliment dels seus compromisos a les persones al càrrec de la realització (...) (sic)". Comentar aquesta ignomínia passada per l'ensabonada al superior, seria massa cruel.

En canvi, si que cal dedicar algunes paraules a la plorinyosa queixa final que expressa el Sr. Jaume Vidal, en considerar-se un marginat. Per no cansar al lector, ho resumiré dient que amb tota intenció ha

confós marginació amb automarginació, amb desinterès cap una obra que al seu entendre "no ha cobert ni de molt les expectatives", no sabem de qui.

És llàstima que amb tanta mesquineria, tanta roïnesa, es corri el perill de que resti ocult allò que és important en el documental: recuperar per a la societat una figura que bé i molt va ser avançada en la Cultura de les Illes. Aquest va ser l'afany de quants hi hem participat i aquest serà el *happy end*, no cal dubtar-ho.

Ah! I demano sinceres disculpes a la Fundació "Sa Nostra", no vagi a pensar-se. Si m'ho haguessin dit! ■

Antoni M. Thomas, periodista

Fotografia de
Vicenç Mates

